

PRIJS : **2** FRANK

Het Verraad der
Syndikale
“Kollaborateurs,,



WISTEN DE SYNDIKALE LEIDERS WAAR ZIJ NAARTOE GINGEN ?

Als we de heeren « kollaborateurs » moeten gelooven, dan is er geen enkel die zich iets te verwijten heeft.

De eene heeft « alzoo » gehandeld om een erger kwaad te voorkomen. De andere heeft « aldus » gehandeld omdat het Belgisch belang er het best door gediend was. Nog een andere handelde « op zijn Duitsch » om zijn Belgische gevoelens des te gemakkelijker te kunnen stoppen, enz.

Doch geen enkel, wij herhalen het, heeft het gedacht gehad iets te doen ten bate van den vijand.

Ook op syndikaal gebied tracht men de legende meer en meer ingang te doen vinden dat degenen die wij « verraders » noemen er geen oogenblik aan gedacht hebben een Duitsche zaak te dienen. Integendeel, zij hebben enkel het hooger belang der arbeiders in 't zicht gehad. En met het ernstigste gezicht van de wereld voegen zij er bij, dat zoodra het gebleken is, dat zij werkelijk in Duitsch vaarwater verzeild geraakt waren, zij er moedig van door getrokken zijn. Nog een paar maanden en ze zullen de arbeiders oproepen om die « helden » te decoreeren!

Welnu, wij hebben de pretentie de geschiedenis van de UNIE VAN HAND EN GEESTESARBEIDERS en de talrijke clownen die er in mee speelden wat beter te kennen. Wij hebben de Unie en hare aanhangers van tamelijk dichtbij kunnen volgen. We hebben officieele verklaringen en dokumenten gelezen. We hebben persoonlijke gesprekken

gevoerd met sommige meeloozers. En hoe we 't ook keeren of draaien, hoe we ook ons best doen om ons een objectief oordeel te vormen, wij vinden slechts een uitleg : « Zij hebben de arbeiders verraden ».

Wat erger is : ZIJ HEBBEN WETENS EN WILLENS DE BELGISCHE NATIONALE SYNDIKALE ORGANISATIES TEN DIENSTE GESTELD VAN DEN VIJAND.

Opdat onze arbeiders niet langer onwetend zouden blijven over deze zeer belangrijke gebeurtenissen en in afwachting dat gansch het proces der UNIE en hare aanhangers gemaakt worde voor de Belgische Rechtbanken zullen wij nogmaals trachten de gegrondheid onzer beschuldigingen te bewijzen.

Een eerste vraag die zich stelt : Wisten zij wat het naziregim voor de vakbeweging beteekende ? Wisten zij dat de Duitschers ons dat regim bij het uitbreken van den oorlog zouden opleggen ? Wisten zij wat de Duitschers bij een eventueelen oorlog van de vakbeweging en de syndikale leiders zouden eischen ? Wisten zij dat gansch ons economisch en sociaal leven ondergeschikt zou worden aan de behoeften der Duitsche oorlogseconomie ? Wisten zij welke houding de Belgische arbeiders van hen, syndikale leiders, verwachtten ?

Zoovele vragen waarop niet anders dan bevestigend kan worden geantwoord ? Immers, Hitler was niet aan zijn proefstuk.

EEN WOORD GESCHIEDENIS

Er bestond destijds in Duitschland een machtige syndikale beweging. Zij groepeerde, als ons geheugen ons trouw is gebleven, ongeveer 7 miljoen arbeiders. Zij telde een leger van onderlegde leiders en propagandisten. In elke stad, in elke gemeente, in elk werkhuis had zij belangrijke vertak-

kingen. In elk centrum : prachtige lokalen. Hare vakbladen hadden een hoogstaand peil bereikt, zonder weerga. Zij was de hoeksteen van de Internationale vakbeweging. Zij was de schoonste en best ingerichte syndikale organisatie van gansch de wereld en de Duitsche arbeiders gingen er terecht fier op.

Toen Hitler het bewind in handen nam storte deze beweging ineengesloegen een kaartenhuisje. Zeven miljoen arbeiders werden in een handomdraai tot machteloosheid gedoemd.

De internationale werkliedenwereld keek versteld op en kon de feiten niet geloven.

Enkele Duitse Syndikale leiders hadden de werklieden verraden en de uitvoering van Hitler's plannen mogelijk gemaakt. Anderen echter bleven hun ideaal getrouw, stierven een ware marteldood of ondergingen de onmenselijkste folteringen in de concentratiekampen.

Toen Belgische syndikale leiders, enkele jaren later, er in gelukten in betrekking te komen met zekere vroegere Duitse collegas en hun uitleg te vragen over het gebeurde, verklaarden deze collegas: Wij hebben niets anders meer dan onze oogen om te weenen! » En zij weenden... overvloedig!

De Belgische syndikale organisaties ondergingen natuurlijkerwijze den weerslag van het groote drama dat zich aan onze grenzen afspeelde.

Het fascistisch gevaar kreeg ineens zijn ware betekenis. Vandaar dan ook een verscherpt optreden tegen al wat maar enigszins den schijn had fascistisch te zijn. Vandaar het beklemtoon van onze democratische strekkingen. Vandaar een nauwer toezien op het aansluiten van verdachte en ongewenschte elementen.

Overal moest de atmosfeer worden geschapen, om de verwezenlijking van den grooten droom te bespoedigen.

Een dag bracht aan de syndikale leiders nieuwe moeilijkheden en nieuwe kommersen. Rexisten en V. N. Vers wedijverden tegen elkaar op om de democratie klein te krijgen. We stonden op den vooravond van een geweldigen ommekeer in de binnenlandsche en buitenlandsche betrekkingen.

Zij wisten dat ons klein landje aan dien nieuwen oorlog niet zou ontsnappen. Zij wisten dat die oorlog door het oorlogszuchtige Duitsland zou worden ontkend. Zij kenden het lot dat door de nazisten aan de vakbeweging en hare leiders zou beschoren worden.

Zij wisten dat ons klein landje aan dien nieuwen oorlog niet zou ontsnappen. Zij wisten dat die oorlog door het oorlogszuchtige Duitsland zou worden ontkend. Zij kenden het lot dat door de nazisten aan de vakbeweging en hare leiders zou beschoren worden.

Zij wisten dat ons klein landje aan dien nieuwen oorlog niet zou ontsnappen. Zij wisten dat die oorlog door het oorlogszuchtige Duitsland zou worden ontkend. Zij kenden het lot dat door de nazisten aan de vakbeweging en hare leiders zou beschoren worden.

Zij zouden dus trachten te redden wat de redding viel.

Herhaaldelijk werd dan ook door de Kristene Vakbeweging besloten elke georganiseerde syndikale werking in België stop te zetten voor den duur van den oorlog. Zekere syndikale leiders kregen als opdracht alle bezittingen in veiligheid te brengen. Anderen zouden verplicht worden het leger te ver-voegen. De overigen werden aangespoord naar het Buitenland te vluchten en te trachten aldaar hunne werking voort te zetten. Kortom, de kristene syndikale leiders kregen van hunne leden een

welbepaald, bindend mandaat: in geen geval te werken onder Duitse Voogdij.

Van hetgeen er in de socialistische vakbeweging gebeurde zijn we minder op de hoogte, doch alles wees er op, dat zij een zelfde gedragslijn hadden aangenomen. De meeste leiders gelukten er in Frankrijk of Engeland te bereiken, met het bezit hunner organisaties.

Ongelukkiglijk waren er ook leiders, die door de gebeurtenissen verrast werden, niet op tijd konden vluchten, of verkozen in België te blijven. Dat zou het begin worden van wat wij noemen:

DE SYNDIKALE KAPITULATIE

Vier maanden nadat Hitler's troepen ons land overrompeld hadden waren de meeste syndikale leiders terug in België.

Zij die hier gebleven, of het eerst teruggekomen waren hadden het gezag der ware leiders ontfutseld en zich titels toegeëigend waarop zij geen recht hadden.

Zij hadden reeds nieuwe organisatie's in 't leven geroepen, met nieuwe leiders, nieuwe richtlijnen en nieuwe benamingen.

Zij onderhandelden met de leiders van Arbeidsorde en andere knechten van Hitler. Zij waren in feite de voorboden van de fameuze UNIE VAN HAND EN GEESTESARBEIDERS. Zij waren de eerste verraders der vakbeweging en der arbeiders.

Nadat zij stelselmatig de meestgezaghebbende leiders miskend en vernederd hadden sloten zij met enkelen dezer een nieuw verbond om de capitulatie te voleinden.

De syndikale leiders stonden al

dus verdeeld in twee kampen: deze die zich hielden aan de genomen besluiten en weigerden onder Duitse Voogdij te werken en dezen die de besluiten onder de voeten trapt en dachten dat hun uur geslagen was.

De plaats ontbreekt ons om verder uit te wijden over verkeerde voorlichting, de leugens, het bedrog, ja zelfs de afdreigingen, door de kollaborateurs gebruikt om in de kristene vakbonden een meerderheid te vinden ten bate hunner verderfelijke werking.

Noteeren we alleen dat de capitulatie voltrokken werd op 13 November 40. Een meerderheid van kristene vakbondleiders, gesteund door een minderheid van socialistische vakbondleiders, ging met een paar leiders van V. N. V. en van de liberalen DE VERANTWOORDELIJKHEID DEELLEN van het ontbinden der Nationale Syndikale Organisaties, ten bate der UNIE VAN HAND EN GEESTESARBEIDERS, die niets anders was dan

EEN DUITSCH WERKTUIG IN DIENST

VAN DE DUITSCHE OORLOGSECONOMIE

Hieromtrent kan geen de minste twijfel bestaan. Hoe kon de Unie iets anders zijn dan een Duitsch werktuig, dan een onderdeel van

het Duitsch raderwerk, dat de Duitse overwinning moest helpen verzekeren?

We leefden onder Duitse bezet-

HET NAZIBEEST NIET VERZADIGD

Intusschen was het nazibeest niet verzadigd. Hitler's hoogmoed kende geen grenzen meer. Het volstond hem niet leider geworden te zijn van een machtige partij en fuhrer van een machtig rijk: gansch Europa zou zich aan zijn voeten komen neervleien!

Doch, daarom moest het terrein worden voorbereid. In alle landen moesten knechten worden gevonden om de geesten te vertroebelen.

EEN WELBEPAALENDE OPDRACHT

Het is in die geestesgesteltenis dat de syndikale leiders de toekomst der syndikale beweging onderzochten en middelen beraamden om den storm te trotseeren. Het is in die gesteltenis dat zij hun houding bij een eventueelen, bijna onafwendbaren oorlog bepaalden.

ting. We waren nog steeds in oorlog met de Duitschers, die slechts één doel nastreefden, één, namelijk den oorlog te winnen.

Om dat doel te bereiken hadden de Duitschers miljoenen soldaten nodig.

Voor elk soldaat aan het front waren verscheidene arbeidskrachten nodig in de oorlogsfabrieken.

Duitschland alleen kon dat niet volhouden. Het moest kunnen rekenen op de vrijwillige of verplichte medewerking der vreemde arbeidskrachten.

Gansch ons industrieel, economisch en bijgevolg ook ons sociaal leven moest aan het bereiken van DAT doel ondergeschikt worden.

Dat alles was zoo helderklaar, op het oogenblik dat de syndikale «kollaborateurs» partij kozen voor de UNIE, dat zij er geen oogenblik KONDEN AAN TWIJFELEN dat er met of door hunne UNIE niets zou mogen gebeuren dat niet zou strooken met het belang en de noodwendigheden van de DUITSCHE OORLOGSECONOMIE.

De syndikale «kollaborateurs»

EEN HEELE REEKS FEITEN

Wie waren de aanstokers tot het stichten van de Unie?

De syndikale V. N. V. leiders, knechten en vertrouwensmannen der Duitschers.

Waar werden de kandidaten «kollaborateurs» uitgenoodigd op 8 November 1940? Bij Dr. Voss, een Duitscher, die niet aan zijn proefstuk was.

Wat eischte Dr. Voss van hen in een geschreven verklaring? Lees maar:

«Het spreekt vanzelf dat, gezien de belangrijkheid van het nieuw organisme, de belangrijke kwesties en deze van principiële aard in een nauwe samenwerking met de diensten van de militaire overheid voor België en Noord-Frankrijk moeten besproken en opgelost worden, en dat de personen aangesteld

KONDEN ER NIET AAN TWIJFELEN, dat tijdens de bezetting maar ééne overheid BEVEELDE, ééne, namelijk de DUITSCHE, en dat zij bijgevolg, door het verleenen hunner medewerking aan een door de Duitschers opgedrongen organisme, tevens hulp en steun verzekerden aan den vijand van hun vaderland.

De syndikale «kollaborateurs» KONDEN ER NIET AAN TWIJFELEN, dat de DUITSCHERS door hunne bemiddeling zouden trachten het vertrouwen der arbeiders te winnen, het eventueel verzet der arbeiders te breken, de stakingen en loonsverhoogingen te vermijden, kortom de arbeiders in 't gareel te doen loopen van de DUITSCHERS.

De syndikale «kollaborateurs» KONDEN ER NIET AAN TWIJFELEN, dat de afschaffing der vrije syndikale vakbeweging en hare vervanging door de EENHEIDSBEGING der Unie van Hand en Geestesarbeiders in strijd was met de BELGISCHE GRONDWET en met de Belgische Wet van 24 Mei 1921 op de vrijheid van Vereeniging.

Dat alles wordt trouwens bevestigd door

om gelijk welke plaats in de nieuwe Unie in te nemen, geen enkele bedrijvigheid mogen aan den dag leggen die in strijd zou zijn met den wil van de militaire overheid voor België en Noord-Frankrijk.»

Deze volzin alleen is voldoende om gansch de werking van de fameuse Unie en al hare verantwoordelijke aanhangers te veroordeelen, want hij bewijst dat de «kollaborateurs» OP VOORHAND WISTEN waartoe zij zich verbonden.

Doch er is meer.

Door wie werden de eerste voorstellen der Kristelijke kandidaten «kollaborateurs» afgewezen? Door wie werden de definitieve kandidaten aanvaard? Door dezelfde Dr. Voss.

Voor wie verschenen de acht leden van het comité der UNIE op

21 November 1940, datum der stichting der UNIE? Voor Dr. Hellwig, Chef van Dr. Voss, Wat verklaarde Dr. Hellwig?

Dat «de Führer de arbeiders zeer genegen is en dat hij op de Unie rekent om de Belgische arbeiders in de nieuwe Europeesche economische orde in te schakelen».

Wisten de kollaborateurs nog niet waar de Duitschers met de Belgische arbeiders naar toe wilden? Of wilden zij 't niet weten?

Door wie werd het officieel verslag der stichtingsvergadering opgesteld? Door dezelfde Dr. Voss. In welke taal was het opgesteld? In het Duitach.

Door wie werd het de getrouwgebleven syndikale leiders onmogelijk gemaakt hun brood te verdienen in een officieele inrichting? Door wie werd tegen hen een bijzondere verordening uitgevaardigd? Nogmaals door de Duitschers.

Waarom werden Dr. Voss en Dr. Hellwig speciaal met het toezicht op alle sociale aangelegenheden en de UNIE belast? Was het om de Belgische arbeiders plezier te doen of om de Duitse belangen te vrijwaren?

Waarom werden alle belangrijke vergaderingen der UNIE door hen bijgewoond? Waarom voerden zij er het hooge woord? Was het, om de Belgische wetten te doen eerbiedigen of de Duitse?

Waarom werd op 7 April 1941 door Generaal Reeder aan het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg opdracht gegeven alleen met de Unie te onderhandelen? Was het omdat de belangen der

arbeiders of de belangen der Duitschers er goed door gediend werden? Of was het omdat alle Belgische besturen de «kollaborateurs» der UNIE naar hun werkelijke waarde wisten te schatten?

Waarom werd door het besluit van 4 Juli 41 de UNIE alleen als eenheidssyndikaat en representatieve organisatie der Belgische arbeiders erkend? Was het niet om wel te onderlijnen, dat de vrije vakbeweging voor goed gedaan had? Of was het om de zielloze en ledenloze UNIE toch maar een schijn van gezag te geven?

Waarom werd ten slotte aan de UNIE het monopolium verzekerd van de verdediging der weggevoerde arbeiders? Was het om de syndikale «kollaborateurs» in de oogen der arbeiders een reden van bestaan te geven? Of was het om die arbeiders te doen vergeten dat de UNIE voor 50 t. h. schuld had aan hunne wegvloering?

Dat alles zijn zoovele feiten, die een eenvoudig Belgisch koewachter van meet af aan zou doen walgen hebben van de UNIE!

Alleen de syndikale «kollaborateurs» beweren maanden of jaren nodig gehad te hebben om te zien dat de Duitschers en niemand anders dan de Duitschers de UNIE domineerden.

De syndikale «kollaborateurs», die zich vroeger dikwijls met tegenzin aan de beslissingen onderwierpen van bestuursleden die hun deftig betaalden, hebben die Duitse dominatie niet alleen lijdzaam verdragen, doch ook geduld en goedgekeurd in

HUN VERDERFLIJKE ECONOMISCHE EN SOCIALE WERKING

Hadden de syndikale «kollaborateurs» niets te zeggen in de leiding der UNIE, dan hadden zij inderdaad nog minder te zeggen op het gebied van economische en sociale wetgeving.

Toen zij hunne loopbaan aanvingen werden wij uitgeschoolden voor «lafaards» of «déserteurs». Niet

meelopen met de UNIE was synoniem geworden van «de werklieden in den steek te laten». Laat ons dus eens onderzoeken wat zij voor de werklieden zooal gedaan hebben.

Er was overal gebrek aan grondstoffen, een gewild en georganiseerd gebrek. De werkloosheid nam

met den dag toe. De Duitschers beloofden een gevoelige verhooging der werkloosheidsvergoedingen. Er kwam niets van terecht! Er mocht niets van terecht komen! Hoe meer werklozen en hoe meer ellende : hoe meer aanwervingen voor Duitsland! En de UNIE moest zwijgen!

Door een besluit van 12 April 1941 eischten de Duitschers de afkanking der ongehuwde arbeiders.

Wat was er het gevolg van? Werden zij ontslagen om naar de cinema te kunnen gaan? Of was het om hen te kunnen ronselen voor Duitsland? Duizenden jonge arbeiders werden aldus verplicht hun familië te verlaten en zich verscheidene maanden of jaren te stoppen in de « maquis ». En de UNIE moest zwijgen!

Door een ander besluit werd de opzeg in de mijnen tot drie maanden verlengd. De mijnwerkers werden aldus met handen en voeten gebonden aan de voor Duitsland zoo broodnodige mijnindustrie. En de Unie riep VICTORIE!

Andere besluiten verlengden den arbeidsduur in de havens en zekere takken der glasnijverheid. Reden : Werkkrachten beschikbaar stellen voor Duitsland. En de UNIE moest zwijgen!

Gansch het economisch leven was ontredder. Al wat niet dienstig was voor den oorlog mocht verdwijnen. Het gebrek aan levensmiddelen nam met den dag toe. De levensduur steeg op schromelijke wijze en wettigde eene loonsverhoging van minstens 100 t. h. Met groot tamtam werd door de syndikale « kollaborateurs » aangekondigd dat de kindertoelagen gingen gebracht worden op minstens 50 fr. per kind. Ook de loonen gingen verhoogd worden met 35 t. h.

Wat kwam er van in huis? De kolossale verhoging van 8 t. h. voor den ganschen duur van den oorlog. Reden : Reeds in de « Bruseler Zeitung » van 13 April 1941 schreven de Duitschers dat de Duitse economie de stabiliteit eischte van de Belgische prijzen en dat er geen loonsverhogingen

mogelijk waren indien daaruit een stijging der prijzen zou volgen.

De syndikale « kollaborateurs » waren verwittigd en moesten zwijgen. Doch, ten einde hen toe te laten de arbeiders weer wat in slaap te wiegen, werd op de vergadering der UNIE van 28 Mei 1941 overeengekomen, dat de door de Duitschers besliste verhoging van 8 t. h. op het actief der UNIE mocht genomen worden!

De arbeiders die zich afslaafden in de oorlogsindustrie vergingen van den honger. Zij eischten supplementaire rantsoenzegels. De UNIE zou er zich eens mee gaan moeten! Hadden de arbeiders zelf geen stakingen uitgelokt dan hadden ze nog altijd op hun zegels kunnen wachten.

Er was ten slotte maar ééne kwestie waarvoor de UNIE geraadpleegd werd en waarover maandenlang gepalaberd werd, namelijk deze der SOCIALE EXPERTEN. Die sociale experten zouden den toestand « expertiseren » en heel wat beter en vlugger werk verrichten dan de vroegere gelijkvallige looncommissies.

Door het aanvaarden van dit voorstel hebben de syndikale « kollaborateurs », die genoemde gelijkvallige commissies zelf hebben helpen oprichten, er zelf jarenlang hebben in gezeteld en er jarenlang niet te versmaden zitpenningen hebben opgestreken, zich zelve niet alleen een brevet van onbekwaamheid toegekend, doch alles vernietigd wat de syndikaten vroeger, na veel krachinspanning, hadden verwezenlijkt. Reden : De Belgische sociale wetgeving moest de slaafsch nabootsing worden van hetgeen in Duitsland bestond.

En dat is alles!

Op hun actief : niets! Minder dan niets! Op hun passief : al wat wij voorspeld hebben. Slechter als zij het gedaan hebben konden ze 't in alle geval moeilijk doen. Als proef zal het dienstig zijn voor de volgende oorlogen!

We zouden hier nog kunnen spreken over het omvangrijk pro-Duitse propagandamateriaal dat door

de Unie verspreid werd, over de miljoenen frank welke zij van de syndicale beweging gestolen heeft om hare pro-Duitse propaganda te bekostigen, over de photos van

Hitler, Goering en De Tollenaere, waarmee de cheffen hunne burelen versierden, enz., doch dat karweitje laten we aan de « vereffenars » der Unie over.

DE REDENEN VAN HUN VERRAAD

Uit hetgeen voorafgaat blijkt zonneklaar dat de syndikale « kollaborateurs » verraad gepleegd hebben ten opzichte van de arbeiders en van hun vaderland, met wetens en willens de syndikale beweging te vervangen door de Duitse Unie van Hand- en Geestesarbeiders en door de Unie de oogmerken van den vijand te dienen.

De vraag stelt zich dan ook : Welke redenen hebben hen tot het plegen van zulk verraad kunnen doen besluiten?

De meeste syndikale « kollaborateurs » waren verstandige en bekwaame leiders. Zij waren in betrekking met invloedrijke en en goedingelichte kringen. Zij hadden congressen bijgewoond in verscheidene landen van Europa en beschikten over een rijke onder-vinding.

De nog frisch in het geheugen zijnde internationale gebeurtenissen, het lot dat beschoren werd aan verscheidene buitenlandsche collegas, de onbetwistbare Duitse ontrouw aan het gegeven woord waren zoovele factoren die hun moesten doen terugschrikken voor een Duitse kollaboratie, in welken vorm of in welke voorwaarden het ook mocht wezen.

En toch hebben zij « gemarcheerd » tegen den wil in van de arbeiders die hen één tot drie jaar vooropzeg hadden betaald, opdat zij zich niet door geldelijke bekommernissen zouden laten misleiden.

Zij hebben « gemarcheerd » in blok gedurende tien maanden, de fanatieksten gedurende vier jaren. Hoelang zij verraad gepleegd heb-

ben heeft trouwens geen belang. Zij waren van meet af aan verwittigd en toch hebben zij aanvaard.

Het ergste voor sommigen onder hen is derhalve :

1° dat ZONDER HUNNE medewerking de Duitschers er nooit zouden in gelukt zijn de UNIE op te richten;

2° dat ZIJ VOORAL tot het welgelukken der UNIE hebben bijgedragen;

3° dat zij JUUST ZOOLANG verraad gepleegd hebben alsdat alle godse Belgen redenen hadden tot wanhopen.

Hoeveel judaspenningen hebben zij voor hun vuil werk ontvangen? Wat is er nog allemaal gebeurd achter de schermen? Hebben zij GEHOOPT dat de Duitschers den oorlog zouden winnen en dat DAN eerst, maar DAN vooral hun loopbaantje zou beginnen? Of hebben zij zulks, na de eerste Duitse successen, eenvoudig VERONDERSTELD?

Wat er ook van zij : de feiten zijn tegen hen! Zij waren de vandelragers van een schoone beweging. Zij hebben er een groote vlek op geworpen. Thans zijn ze er de schande van! Zij hebben hun kans gewaagd en deze is tegen hen uitgevallen. Zij moeten er dus voor boeten.

Zij zijn des te meer verantwoordelijk omdat zij steeds een leidende rol speelden bij de massa en aan deze massa een zeer slecht voorbeeld van « burgerlijk » gedrag hebben gegeven.

Zelfs het schoonste na den oorlog opgesteld alibi kan hiaraan niets veranderen!

ZIJ MOETEN VERDWIJNEN

Het minste dat de « verantwoordelijke » syndikale « kollaborateurs » doen konden was zich te-

rugtrekken en zich te doen vergeeten. Maar ook dat is niet gebeurd.

Nog nooit hebben we een woord

van spijt over hun lippen hooren komen. Integendeel, hun pretentie stijgt zienderoogen.

De kristene « kollaborateurs » hebben van hun collegas gëischt, dat zij van hun droevig verleden zouden zwijgen, dat hen over hun houding van tijdens de bezetting geen het minste verwijt zou gemaakt worden.

En spijtig genoeg zijn er in die beweging zoodanig veel menschen door de « kollaboratie » gecomprometteerd, dat zij die de « kollaborateurs » tot verantwoording zouden kunnen roepen praktisch in de minderheid staan.

Gedurende de eerste drie jaren van den oorlog werden de « kollaborateurs » stelselmatig geweerd, hunne houding gelaakt en hunne afstelling gëischt. Gedurende de laatste achttien maanden hebben ze zoodanig onderhandeld en geschipperd, dat ze op den dag onzer bevrijding met een ongewijzigde ploeg voor den dag konden komen.

De socialisten waren op het gebied der syndikale zuivering heel wat konsekwenter. Verscheidene belangrijke verraders werden publiek aangeklaagd en zitten reeds lang in de gevangenissen. Andere werden uit hunne rangen verwijderd. Doch dit belet niet dat er ook bij hen nog dient gekuischt te worden.

Ten slot van rekening doet ieder in zijn huis wat hij wil. Als de socialistische werklieden die verraders nog langer dulden, dan moeten zij 't weten!

Als de kristene werklieden door een meerderheid van verraders willen geleid worden, dan zijn ze weinig kieskeurig. Een eer is het in alle geval niet!

Als een « kollaborateur » van derde plan vijf jaar gevangenisstraf krijgt en zijn collegas, die minstens zoo verantwoordelijk zijn als hij, nog op vrije voeten loopen, dan pleit zulks niet voor de onschuld van deze laatsten, doch dan is dit eerder een kwestie van tijd of een kwestie van toeval.

Doch de pretentie en de onbeschaamdheid der « kollaborateurs »

gaat over de schreef waar zij beweren op te treden als « officieele » woordvoerders der arbeiders bij de regeering.

Hun pretentie wordt een uitdaging waar zij blijven fungeeren als « officieele » woordvoerders in paritaire commissies, beheerraden van openbare of parastatale instellingen, Nationale Arbeidsconferenties, provincie raden, schepencolleges.

In de meesten dezer werden tal van functionarissen geschorst of afgesteld wegens fouten die absoluut niet te vergelijken zijn met deze der « syndikale kollaborateurs » die aan de leiding blijven paradeeren.

Welnu, wij eischen dat het voorbeeld kome van boven! Wij eischen dat de nationale instellingen gezuiverd worden van alle verdachte of ongewenschte elementen, welke ook de personaliteiten mogen wezen die hen onder hunne bescherming nemen.

Wij eischen dat alle syndikale leiders, die een syndikaal mandaat hebben waargenomen binst de bezetting, onverbiddelijk uit alle officieele instellingen verwijderd worden.

In afwachting dat dit besluit genomen worde zullen wij onze campagne onverminderd doorzetten, overtuigd als wij zijn het onze bij te dragen tot den grooten kuisch, die ons vier jaar lang door alle Amerikaansche en Engelsche uitzendposten beloofd werd.

Intusschen begroeten we ook met een groote zelfvoldoening het besluit van de eengemaakte syndikale beweging, volgens hetwelk geen enkel syndikaal leider in de nieuwe organisatie zal worden opgenomen « die onder de Duitsche bezetting geen bewijzen heeft geleverd van onberispelijk burgerlijk gedrag of niet heeft deelgemaakt van een der vormen van den weerstand »!!!

Firmin DEBROEY.

Secretaris der Kristene

Metaalbewerders :

17. Pletinckstraat, 17, Brussel.